

POSTANOWIENIE

Dnia 17 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący)

SSN Krzysztof Cesarz (sprawozdawca)

SSN Michał Laskowski

w sprawie **R. W.**

skazanego z 178a § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 17 stycznia 2017 r.

kwestii dopuszczalności wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania, zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2016 r., sygn. akt II KZ 26/16,

utrzymującym w mocy zarządzenie Przewodniczącego V Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 30 maja 2015 r., o odmowie przyjęcia kasacji jako niedopuszczalnej z mocy ustawy,

na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 430 § 1 i art. 429 § 1 oraz art. 639 k.p.k.

postanowił:

1) pozostawić wniosek bez rozpoznania,

2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 marca 2015 r., Sąd Rejonowy w Ł. uznał R. W. za winnego popełnienia czynu z art. 178a § 1 k.k., za który wymierzył mu karę grzywny w wysokości 250 stawek dziennych po 10 zł.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z dnia 19 października 2015 r., zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

W kasacji od wyroku Sądu odwoławczego obrońca skazanego zarzucił „obrazę prawa materialnego”, tj. art. 178a § 1 k.k., poprzez przyjęcie, na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, że R. W. jest winny popełnienia zarzucanego mu czynu.

Zarządzeniem z dnia 30 maja 2015 r., przewodniczący V Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Ł., na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 k.p.k., odmówił przyjęcia kasacji, jako niedopuszczalnej z mocy ustawy.

Na skutek zażalenia obrońcy skazanego, Sąd Najwyższy, postanowieniem z dnia z dnia 26 lipca 2016 r., sygn. akt II KZ 26/16, utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie.

Obecnie, obrońca skazanego, na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 542 § 1 k.p.k. wniósł o wznowienie postępowania zakończonym powyższym prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego oraz o „uchylenie zaskarżonego postanowienia przez przyjęcie kasacji i jej rozpoznanie”.

W pisemnej odpowiedzi na wniosek prokurator wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest niedopuszczalny z mocy ustawy.

Wznowienie postępowania z urzędu następuje wyłącznie w razie ujawnienia się jednego z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. (art. 542 § 3 k.p.k.). We wniosku nie wskazano takich uchybień ani żadne z nich nie ujawniły się w toku kontroli podjętej z urzędu. W incydentalnym postępowaniu zakończonym postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2016 r. badana była kwestia wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, określonej w art. 439 § 1 pkt 1 *in fine* k.p.k. przy wydawaniu zarządzenia przez sędziego Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 30 maja 2015 r., ale trafnie Sąd Najwyższy uznał, że przyczyna ta (orzeczenie przez osobę podlegającą wyłączeniu na podstawie art. 40 k.p.k.) nie zaistniała.

Żądanie wznowienia wskazanego wyżej postępowania incydentalnego na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. zostało uzasadnione, ale błędem w ustaleniach faktycznych co do sprawstwa przypisanego R.W. czynu z art. 178a § 1 k.k. Jest więc oczywiste, że nie jest dopuszczalny wniosek oparty na takiej podstawie o wznowienie postępowania wypadkowego, którego dotyczy, ani również postępowania głównego, czyli w przedmiocie odpowiedzialności karnej.

Domaganie się przez wnioskodawcę w *petitum* „uchylenia zaskarżonego postanowienia przez przyjęcie kasacji i jej rozpoznanie” wskazuje, że doszło również do złożenia niedopuszczalnego zażalenia na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2016 r. Bowiern od takiego orzeczenia nie przysługuje środek zaskarżenia.

Dlatego, na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. pozostawiono wniosek o wznowienie postępowania bez rozpoznania, zaś na podstawie art. 639 k.p.k. rozstrzygnięto o kosztach sądowych postępowania wznowieniowego.

kc